

en zich nu *daarnaast* laat op den voorgrond stellen als dienaarssse der huisartsen in het bijzonder!

En nu vraag ik VAN BRUGGEN, of hij zelf niet voelt, hoe die nieuwe regeling hinkt. De vorige week merkte hij op, dat de C. O. *van zelf* geworden is een organisatie van ziekenfondshuisartsen en dat het tweeslachtige door wijziging van art. 217 nu ook *reglementair* opgeheven zal worden. Een week te voren evenwel dient de C. O. het amendement in, dat de keuze van dit lichaam *niet* door de huisartsen, maar door de algemeene vergadering behoort plaats te hebben. Zoodat de specialisten ook nog voor de keuze van de C. O., die „een band vormt tusschen de ziekenfondshuisartsen” mede aansprakelijk zouden zijn! Een politieke slimmigheid? Maar wijzen niet in ieder geval al die oneffenheden — ook bijv. dat de specialisten voor hun eigen vergaderingen opkomen, terwijl de afdeelingkas de toevlucht moet zijn voor de bekostiging van huisartsenvergaderingen — op het rudimentaire van de hervormingspogingen, waardoor de huisartsen en de C. O., met één been nog vastgezogen in het oude stelsel, met het andere den eersten stap doen op den weg der evolutie naar een organisatie, gelijkwaardig aan die der specialisten?

SIKKEL's ziensblik heeft het doel zien lichten. Het is jammer, en vanwege de strubbelingen, en vanwege de kosten en vanwege het tijdverlies, dat de weg daarheen eerst thans te elfder ure wordt ingeslagen en dat men nog halverwege halt zal houden. *Tenzij reeds nu op de algemeene vergadering in beginsel besloten worde: bestuur-huisartsen-organisatie: huisartsen-organisatie: huisartsen-bestuur-specialistenorganisatie: specialisten-organisatie: specialisten. Beide groepen en vertegenwoordigingen op gelijke plaats tegenover hoofdbestuur en Maatschappij. En afdoening van huisartsen- en specialistenvraagstukken (en a fortiori van ziekenfondszaken) buiten de afdelingen.* De rest is bijzaak.

Delft, 17 Nov. 1918.

J. G. SCHNITZLER.

II.

De motie der afdeling 's-Gravenhage (zie *Ned. Tijdschrift voor Geneesk.*, bldz. 1566), het resultaat van een uitvoerige algemeene beschouwing van de voorstellen van het hoofdbestuur en van de C. V., werd in een druk bezochte afdeelingvergadering met zeer groote meerderheid van stemmen aangenomen. En waarom? Omdat aanneming van de voorstellen van het hoofdbestuur niet tot gevolg zou hebben, dat de specialisten, die uit de Maatschappij getreden zijn, daarin zullen terugkeeren, en omdat de voorstellen van de C. V. onaannemelijk zijn voor elk hoofdbestuur, en terecht. Wanneer een groep van leden (specialisten, huisartsen, ambtenaren, officieren van gezondheid, enz.) het recht krijgt, de uitvoering van besluiten van de algemeene vergadering of van het hoofdbestuur te schorsen, wanneer zij meent, dat haar belangen worden geschaad, is het geheel onmogelijk voor een hoofdbestuur te regeeren. Nu is het de ééne, dan de andere groep, die schorsing vraagt. *Vruchtbare arbeid is onmogelijk.* Wie wil onder die bepalingen zitting nemen in het hoofdbestuur! Wat weinig waarde heeft een besluit van een algemeene vergadering, wanneer één groep de uitvoering er van kan schorsen tot een volgende. Wordt een dergelijk schorsingsrecht in het huishoudelijk reglement der Maatschappij opgenomen, dan zal weldra ditzelfde recht komen in de afdeelingreglementen, vooral van die van de groote afdelingen, en de genoemde bezwaren zullen zich dan ook in die afdelingen laten gelden.

Beide pogingen, noch van het hoofdbestuur, noch van de C. V., zullen den vrede brengen. De afdeelingvergadering was er van overtuigd, dat de Maatschappij *niet* zal uiteenvallen, wanneer zij zich alleen bezighoudt met onderwerpen van algemeen geneeskundigen aard, terwijl zij zulks wel vreest, wanneer zij zich ook blijft bemoeien met die belangen, waarbij slechts één groep van leden belang heeft. De bijzondere belangen van huisartsen en van specialisten en ook van andere groepen kunnen alleen het best door de belanghebbenden zelf behartigd worden; zij loopen te zeer uiteen. Het is toch al te dwaas, dat leden der Maatschappij, zooals ambtenaren, gepensionneerden, renteniers, mederedeneeren en medestemmen over voorstellen van maatschappelijken

aard, die alleen van belang zijn voor specialisten of voor huisartsen. De specialisten hebben zich niet te bemoeien met de belangen van de huisartsen en deze laatsten niet met die van de specialisten. In de afdelingen van het platteland ondervindt men deze bezwaren niet bij de tegenwoordige regeling, wel in die van de groote steden. Hier zijn de belanghebbenden meestal in de minderheid en wordt hun lot beschikt door hen, die met de zaak niets te maken hebben. Vooral geldt dit voor de huisartsen, die veel meer verhinderd zijn de vergaderingen bij te wonen, dan de overige leden.

De Haagsche huisartsen zijn reeds vereenigd en wenschen zich meer zelfstandig te maken; de inrichting van de Maatschappij moge daarvoor geen beletsel zijn, anders zou een exodus van huisartsen niet tot de onmogelijkheden behooren.

Iedere groep hebbe ook haar eigen rechtsprekend college, aan welk tevens de beroepsbelangen kunnen worden toevertrouwd. De vakgenooten kunnen het best over hun collega's oordeelen. Geschillen tusschen personen uit verschillende groepen zouden kunnen worden beslecht door een commissie, in het bijzonder door de betreffende groepen daarvoor benoemd.

Zooals de toestand in de Maatschappij thans is, mag die niet bestendig blijven.

Er wordt vrees geopperd, dat er bij een eventueele ziekteverzekeringswet moeilijkheden zullen rijzen, wanneer de geheele Maatschappij niet meer voor de maatschappelijke belangen kan opkomen. Wie zijn de belanghebbenden bij deze wet? naast de werknemers de werkgevers en de ziekenfondsapothekers, de *ziekenfondshuisartsen* en *ziekenfondsspecialisten*; de overige leden der Maatschappij hebben niets er mede te maken. Welnu, de apothekers zijn georganiseerd, eveneens de specialisten, terwijl de huisartsen hun vertegenwoordiging vinden in de C. O., welk orgaan met het rechtmatig deel der fondsen onmiddellijk kan overgaan in de organisatie van ziekenfonds-huisartsen. Eveneens gaan de afdelingsziekenfondsen over aan deze drie lichamen, aan wier hoofd een centrale commissie kan staan, bijv. bestaande uit de voorzitters hunner besturen, tot het plegen van overleg met de regeering, terwijl contracten met ziekenfondsbesturen of ziekenfondsbonden door elke organisatie afzonderlijk kunnen worden aangegaan. Men heeft dan een veel snellere afdoening van zaken dan thans.

Dit alles maakt het zeer wenschelijk, dat de motie den Haag worde aangenomen.

's-Gravenhage, 18 Nov. 1918.

L. NAVIS H.ZN.

III.

In het *Tijdschrift* van 9 November wordt de Haagsche motie door collega DE HAAS duchtig onderhandengenomen. De voorstelling, alsof zij in hoofdzaak uitgaat van de plaatselijke specialisten, is niet juist. De voorsteller was een huisarts en verscheidene huisartsen gingen er met mee. Er is dan ook in onze afdeling geen „snelle ommekeer” geweest, zooals collega RIBBIUS meent te moeten opmerken.

In den Haag bestaan al eenigen tijd naast en buiten de afdeling een vereeniging van huisartsen en een specialisten-vereeniging. De onderlinge verhouding is goed. De eigen organisatie komt voor de eigen belangen op, doch waardeert de tegenpartij. In Januari van dit jaar werd door collega STIGTER reeds een voorstel gedaan ter indiening aan de algemeene vergadering om een commissie te benoemen, die maatregelen zou beramen, welke er toe leiden, dat de Maatschappij zich uitsluitend bepale tot de bevordering der geneeskunst en de gemeenschappelijke belangen en dat aan de ontstane organisaties ten bate van groepsbelangen een zelfstandige positie naast en buiten de Maatschappij wordt gegeven, voor zoover zij deze nog niet bezitten. Dit voorstel kon toen nog geen meerderheid verwerven. Een motie om de herzieningsvoorstellen in zake de specialisten niet in behandeling te nemen werd met slechts één stem meerderheid verworpen. Warm stond dus onze afdeling in deze allerminst. Toen echter eenmaal besloten was om mee te gaan met de voorstellen van het hoofdbestuur, werden enkele amendementen ingediend en werd later ook meegegaan met de motie Rotterdam, voornamelijk met de bedoeling, de specialisten voor de Maatschappij te behouden. Nu het echter overtuigend blijkt, dat dit laatste niet zal gelukken, noch met de voorstellen